

เกิดใหม่เป็นยอดภรรยาอันดับหนึ่ง เล่ม 1

ซางหมิง 滄溟 เขียน หลิงฮวา แปล

《重生之一品夫人》

Author: 滄溟 Cang Ming

Chinese edition copyright © 滄溟

Thai edition copyright © 2024 by bakerybook publishing

ALL RIGHTS RESERVED

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-00-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2567

ราคา 470 บาท

บรรณาธิการเล่ม : เสี่ยวชิงไต้

ภาพปก : Reine_beammer

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ค จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณแฟนคลับฯ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

ภาคเกิดใหม่จักรรา

001

คืบโสทิศ

เลือด ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยเลือด ส่งกลิ่นคาวคละคลุ้งในห้วง
รัตติกาลอันมืดมิด

บุรุษหนุ่มชุดคลุมผ้าไหมสีแดงผู้หนึ่ง ก้าวเข้าไปในประตูชั้นที่สอง
ของจวนสกุลจ้าวที่ละก้าว ทั้งรอยเลือดไว้บนพื้นหินจึงสี¹ ได้เท่า

ดาบวัดขึ้นลง แล้วผู้คนที่ปรากฏในสายตาเขา ก็พากันสิ้นชีพได้
คมดาบยาวสามจี้เอวประกายเย็นเยียบเล่มนั้น

ดวงตาของเขาแดงก่ำ ผิวกายขาวซีด ริมฝีปากม่วงคล้ำผิดปกติ
รูปลักษณะประหนึ่งภูตผีหรือหุ่นไม้ไร้ความนึกคิด เท้าก้าวตรงไปยังทิศทางหนึ่ง
อย่างแน่วแน่ ทุกแห่งที่ก้าวผ่านล้วนมีศพนอนพาดขวาง บนปลายดาบ
คมกริบมีเลือดแดงฉานไหลลงมาที่ละหยด

“อ้า...” หญิงรับใช้อาวุโสท่าทางตื่นตระหนกคนหนึ่ง ถลันมาทาง

¹ หินจึงสี คือหินปูนที่เกิดตามธรรมชาติ พื้นผิวเรียบ น้ำหนักเบา เหมาะกับงานปูพื้นถนนและ
ใช้เป็นวัสดุก่อสร้าง

ด้านหน้า นางตกใจสองขาอ่อนวบ ลงไปนั่งคุกเข่าบนพื้นหินจึงสื่อดังดู้บ แล้วค้อมศีรษะขยิบวอน “คุณชายโปรดไว้ชีวิต คุณชายโปรดไว้ชีวิต...”

เมื่อบุรุษชุดแดงได้ยินก็ก้มลงมองแวบหนึ่ง ก่อนจะปลายดาบยาวไปที่ศีรษะนาง สายตาเย็นเยียบราวกับมารร้าย

“เจ้าเองก็สมควรตาย!”

หญิงรับใช้อาวุธโล่สั้นเต็มไปทั้งร่าง เหยยศีรษะขึ้นช้าๆ พอเห็นใบหน้าผู้ที่มากระจ่างชัด ผ่านแสงตะเกียงสลัวราง ม่านตาก็หดเกร็ง พร้อมกับที่ความเจ็บแปลบแล่นมาถึงลำคอ ทันเพียงเปล่งเสียงโหยหวนคราหนึ่ง “คุณ... คุณชายสาม...” จากนั้นร่างไร้เสียงไร้ลมหายใจก็ล้มลงกับพื้น

หนึ่งเค่อ²ก่อนหน้านี้ ด้านในโถงบุปผา³จวนสฤกษ์จั่ว ยังมืงานเลี้ยง ครอบครัวอันกลมเกลียวขึ้นมืน ทว่าเวลานี้กลับเงียบสงัด ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าเนิบช้ามั่นคงขยับเข้ามาใกล้ทีละนิด

บุรุษชุดแดงถีบประตูเปิดออก พลันลมหนาวสายหนึ่งก็พัดกรูเข้าไป จนคนด้านในหนาวสะท้านโดยไม่ทันตั้งตัว

ม่านเส้นผมโบกสะบัด ทันทีที่คนในห้องมองเห็นบุรุษหนุ่มผู้ยืนอยู่ตรงประตูชัดๆ ล้วนพากันตื่นตะลึงเหมือนไม่เชื่อตาตนเอง

“เป็นเจ้า...”

“เล่าซิง...”

“คุณชายสาม...”

จั่วเล่าซิงก้าวไปข้างหน้าพร้อมดาบยาวที่มีเลือดหยดเป็นสาย แวดต้ามืดมิดเย็นเยียบกวาดผ่านใบหน้าทุกคน ก่อนหัวเราะและเอ่ยเสียงพรั “ดีจริง

² เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนโบราณ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

³ โถงบุปผา คือห้องรับรองแขกที่สร้างอยู่นอกตัวเรือนหลัก มักสร้างไว้ในสวนดอกไม้

อยู่กันพร้อมหน้า...”

นายท่านจั่วตอบสนองเป็นคนแรก เขาตบโต๊ะลุกขึ้นยืนชี้หน้า
บุรุษหนุ่มที่ดูราวกับคนบ้าคลั่ง แล้วร้องคำราม “ลูกชั่ว! นี่เจ้ากำลังทำอันใด”

“เหอะๆ ท่านคิดอย่างไรเล่า” จั่วเส้าซิงเดินตรงไปหาอีกฝ่าย บน
ใบหน้าชาวซิดูครอยยิ้มหยัน “ยามข้าอยู่ในขุมนรก พวกท่านกลับเหมือนดัง
อยู่บนสวรรค์ ข้าไม่ยอมหรอก!”

ดาบยาววัดฉับ พริบตานั่นสาวใช้ผู้คิดแอบหนีไปเสียๆ ก็ศิระ
หลุดออกจากร่าง พาให้ทุกคนหวีดร้องด้วยความตื่นตระหนกกับภาพ
น่าสังเวชนั้น

“คีนี่...ใครก็อย่าหวังจะได้เดินออกจากที่นี่แม้แต่ก้าวเดียว!”

“ลูกทรพีรู้หรือไม่ว่ากำลังทำสิ่งใด หรือเจ้าคิดจะสังหารบิดามารดา?
อีกทั้งคนที่นั่งอยู่ตรงนี้ล้วนแล้วแต่เป็นญาติร่วมสายเลือด เจ้าไม่กลัวถูกฟ้าผ่า
เลยหรือ”

“สังหารบิดามารดา?” จั่วเส้าซิงหัวเราะเสียงต่ำ ใบหน้างดงามชวน
มองของเขาบิดเบี้ยวจนดูประหลาด “แล้วอย่างไรเล่า”

เขาเงยหน้าส่งสายตาคมกริบไปยังจั่วอว้นเหวินผู้กำลังโกรธเกรี้ยว
พลางเอ่ยเสียงเรียบ “จะว่าไปพวกเราบิดาบุตรก็ตัดขาดความสัมพันธ์ตั้งแต่
หกปีก่อน แล้วที่เอ่ยถึงมารดา มิใช่ว่ามารดาฆ่าสิ้นบุญไปแล้วหรือ ข้าไม่อาจ
ยอมรับคนเลวเป็นมารดาได้หรอกนะ”

“เจ้า...”

เพียงชั่วเวลาติดนิ้ว จั่วเส้าซิงก็จู่ๆลดมปราณจั่วอว้นเหวิน แล้วหัน
ศิระไปมองบุรุษหนุ่มคนแรกทางด้านซ้าย มุมปากหยักโค้งขึ้นน้อยๆ “พี่ใหญ่
ไม่พบกันหกปี ที่ผ่านมาสบายดีหรือ”

จั่วเล่าเยียนเยือกเย็นกว่าผู้อื่นมาก ใบหน้าที่เฉยชาเป็นนิจ ยามนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงสักเท่าใด ทั้งยังเอนเอ่ยออกมาอย่างสงบ “น้องสามวันนี้เป็นงานเลี้ยงในครอบครัว เจ้ามาถูกเวลาแล้ว นั่งลงดื่มด้วยกันสักหน่อยดีหรือไม่”

จั่วเล่าซิงใช้ปลายดาบเขยคางจั่วเล่าเยียน ป้ายหยดเลือดลงบนผิวขาวสะอาดก่อนเอ่ยเสียดสี “เหอะๆ พี่ใหญ่ช่างสมเป็นขุนนางน้ำดีที่คนยกย่อง ความไม่หวั่นไหวเช่นนี้...จู้ๆ เเชิญหน้ากับน้องชายที่ตนเองผลักไสไปให้คนอื่นอย่างไม่นึกอาย น้องเล็กเลื่อมใส...เลื่อมใส”

จากนั้นเขาก็เปลี่ยนน้ำเสียงและกล่าวอย่างมุ่มร้าย “ข้ารอวันนี้มาหกปีเต็ม หากมิใช่คิดว่าจะกลับมาเจอพวกเจ้าอีก ไฉนเลยจะกล้ากลืนความอัปยศ ผ่านชีวิตที่อยู่มีผู้ตายตลอดหกปีนี้ได้”

“น้องสาม...”

“หุบปาก!” จั่วเล่าซิงจ้องอีกฝ่ายอย่างดุคั่น แววตาดุจมารร้ายคู่นั้นทำผู้คนถึงกับหนาวสะท้าน

“ตั้งแต่เล็ก คนที่ข้าไว้ใจมากที่สุดคือเจ้า พี่ใหญ่ นี่กว่าเจ้าจะต่างจากคนอื่นๆ ในสกุลจั่ว หิ! ผลนะหรือ เพื่ออนาคตตนเอง เจ้าใช้น้องชายน้องสาวที่เกิดจากอนุต้งหินปูทาง ขอเพียงเป็นประโยชน์ต่อตนก็มอบให้ผู้อื่นได้โดยไม่ลังเล ดุเถิด ผู้นั่งอยู่ที่วันนี้ มีเพียงบุตรชายบุตรสาวสายตรงจากภรรยาเอกผู้สูงส่งของพวกเจ้า มาเอ่ยถึงความรักในครอบครัวกับข้าตอนนี้ ไม่คิดว่าน่าขันน่าอายบ้างหรือ”

ดาบยาวเสือกไปข้างหน้าพาให้เลือดแดงสดไหลทะลัก เมื่อจั่วเล่าซิงสบเข้ากับดวงตาที่เปลี่ยนจากเยือกเย็นเป็นหวาดหวั่น เขาก็เอ่ยอย่างอารมณ์ดี “หากมิใช่ว่าเวลาข้าเหลือไม่มาก ก็ไม่ยากให้พวกเจ้าตายสบายเช่นนี้เลย

จริงๆ!”

จั่วเล่าซึ่งไม่สนใจเสียงกรีดร้องรอบด้าน เขาวัดดาบอย่างโหดเหี้ยม ทุกดาบล้วนเรียกหาความตาย เพียงครูเดียวสังหารคนในห้องไปกว่าครึ่ง และสุดท้ายก็กดคมดาบลงบนคอแม่ใหญ่เซวียชื่อ⁴

“มารดา นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะเรียกเจ้าว่ามารดา บุตรชายเจ้า บุตรสาวเจ้า ล้วนลงไปยังแม่น้ำเหลือง⁵หมดแล้ว ข้าคิดว่าเจ้าต้องอยากรีบตามลงไปหาพวกเขาเป็นแน่?”

“เจ้า...เจ้าสารเลว รู้แต่แรกข้าน่าจะกำจัดเจ้าไปเสียแต่ตอนนั้น!”

แววตาจั่วเล่าซึ่งค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา ถามด้วยน้ำเสียงไร้ความอบอุ่นแม้เพียงนิด “กล่าวเช่นนั้น มารดาแท้ๆ ของข้าก็สิ้นชีพด้วยน้ำมือเจ้าจริงๆสินะ”

“แล้วอย่างไรเล่า นางสาวเลวนั้นกล้าฉวยโอกาสตอนข้าตั้งครรรค์ ยั่วยวนนายท่าน ถึงขั้นลอบได้เสียจนท้องโต ให้นางมีชีวิตอยู่มาอีกหลายปี นับเป็นกำไรของนางแล้ว!”

จั่วเล่าซึ่งตบหน้านางขาดหนึ่งและตวาดอย่างโกรธกริ้ว “เจ้าคิดว่าจั่วอวินเหวินเป็นโหมวโม⁶หอมๆ สตรีทุกคนอยากป็นขึ้นเตียงใจแทบขาดหรือ ย่อมเป็นเขาที่บีบบังคับมารดาข้าแต่แรก แค่นมีคู่แค่น หนี่มีเจ้าหนี่⁷ คนที่สมควรตายคือจั่วอวินเหวิน”

⁴ ชื่อ เป็นคำเรียกสตรีที่แต่งงานแล้วในสมัยโบราณ โดยนำไปวางต่อท้ายชื่อสกุลเดิม เซวียชื่อ จึงหมายถึงสตรีสกุลเซวียที่แต่งงานแล้ว

⁵ แม่น้ำเหลือง ในที่นี้หมายถึง ยมโลก

⁶ โหมวโม เป็นอาหารประเภทแป้งอย่างหนึ่ง แต่ละถิ่นหน้าตาจะต่างกันไปอย่างแถบซานตง จะเหมือนหมั่นโถว แถบส่านซีเหมือนแป้งทอด

⁷ แค่นมีคู่แค่น หนี่มีเจ้าหนี่ เป็นสำนวนหมายถึง หากต้องการจัดการเรื่องใด ควรไปจัดการคนที่ เป็นต้นเรื่อง

“ถ้าไม่เพราะนาง...”

จ้าวเส้าซิงไม่มีอารมณ์ฟังต่อ เลือดลมในกายพลุ่งพล่านแทบทะลุ
ลำคอ เขาจบชีวิตเชวียซื่อในดาบเดียว จากนั้นจึงเดินไปตบหน้าจ้าววินเหวิน
เมื่อคลายจุดลมปรมาณให้จ้าววินเหวิน จ้าวเส้าซิงมองดูขาที่สั่นเทา
ของเจ้าตัวพลางกล่าวเย้ยหยัน “เจ้ากลัวมากเลยหรือ”

“ข้าไม่รู้ว่า...มารดาเจ้า...”

“ต่อให้เจ้ารู้แล้วอย่างไร” จ้าวเส้าซิงเอ่ยขัด “เจ้าจะฆ่าหญิงใจอำมหิต
นั้นเพื่อมารดาข้าหรือ อย่าล้อเล่นเลย มารดาข้าจำเป็นอะไรได้ แค่คุณนางหนึ่ง
ข้าหาได้ไร้เดียงสาถึงขั้นนั้น”

จ้าววินเหวินหลับตากัดฟันกล่าวว่า “ข้าจะอายใจต่อมารดาเจ้า!”

“พูดตอนนี้สายไปแล้ว...”

จ้าววินเหวินเบิกตากว้าง มีแวหวาดหวั่นพรั่นพรึงเปี่ยมล้นในดวงตา
ตามความทรงจำเขา บุตรชายคนนี้นักซี้ซาลดอ่อนแอ แม้การเรียนจะก้าวหน้า
ทว่าอย่างไรก็เทียบบุตรชายคนโตที่เขาโปรดปราน ซึ่งเกิดจากภรรยาเอก
ไม่ได้

ไม่พบกันหกปี คาดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มผู้เอาแต่ก้มศีรษะตลอดเวลา
จะกลายเป็นคนโหดเหี้ยมเด็ดขาด ทั้งยังเป็นผู้ฝึกฝนยุทธ์ นี่คือโชคชะตา
เล่นตลกอย่างนั้นหรือ

ย้อนไปในปีนั้น ตอนเชวียซื่อเสนอให้ใช้อีกฝ่าย แลกกับโอกาสที่สกุล
จ้าวจะได้กลับเข้าเป็นขุนนางอีกครั้ง เขาลังเลอยู่ไม่กี่วันก็ตอบตกลง ความ
ปรารถนาสูงสุดในชีวิตนี้ของเขา คือการทำให้สกุลจ้าวเจริญรุ่งเรือง และฟื้นฟู
เกียรติยศขุนนางชั้นหนึ่งของท่านปู่ในอดีต

วันนี้ บุตรชายคนโตได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองเจ้ากรมอากรชั้นห้า

อายุน้อย อนาคตรุ่งโรจน์ไม่มีที่สิ้นสุด และไม่แน่ว่าอาจเดินไปถึงขั้นนั้น
คิดไม่ถึงว่าแสงสว่างแห่งความหวังเมื่อครู่ จะสูญสลายหมดสิ้นในตอนนี้

“มันจบแล้ว...”

จั่วเล่าซึ่งหันกายออกจากโถงบุปผามาหยุดยืนที่หน้าประตู ไม่ก้าว
ออกไปจวบจนด้านในมีเสียงร่างคนร่วงลงพื้น

เสียงฟ้าคำรามกึกก้อง แล้วอสนีสาयหนึ่งก็ผ่าลงมาเบื้องหน้า
จั่วเล่าซึ่ง เขานิ่งงันไปชั่วครู่ก่อนพึมพำกับตนเอง “สังหารบิดามารดาแล้วจะ
ถูกสายฟ้าสวรรค์ผ่าร่างหรือ อยากผ่าก็ผ่าเถิด...”

จั่วเล่าซึ่งฝันชมความเจ็บปวดทรมาน จากการที่เส้นลมปราณติดขัด
เลือดลมตีกลับ กระอักเลือดสดๆ ไม่น้อยออกมาทางมุมปาก แล้วเดินไป
ข้างหน้าที่ละก้าวอย่างยากลำบาก

แสงเจิดจ้าพุ่งลงมาจากท้องฟ้า พาดใส่จุดไปอยู่^๘ของจั่วเล่าซึ่ง
จากนั้นเงาร่างสีแดงก็ล้มลงซ้ำๆ โดยมีรอยยิ้มหลุดพ้นประดับอยู่ที่มุมปาก

^๘ จุดไปอยู่ เป็นจุดรวมเส้นลมปราณ อยู่บริเวณกึ่งกลางกระหม่อม

002

เกิดใหม่อีกครั้ง

“คุณชาย...คุณชายสาม...ได้เวลาตื่นแล้วเจ้าคะ...”

เปลือกตาจู้เส้าชิงขยับไหว จิตสำนึกของเขาค่อยๆฟื้นคืนจากความสับสน ได้ยินเสียงคนเรียกเบาๆ ที่ข้างหู น้ำเสียงนั้นทั้งคุ้นเคยและอบอุ่น ทว่าในเวลาสั้นๆ กลับนึกไม่ออกกว่าเป็นเสียงของผู้ใด

นี่เขายังไม่ตายหรือ จำได้ว่าตนเองถูกฟ้าผ่า ความเจ็บปวดแสบร้อน และอาการชักเกร็งยังแจ่มชัดเพียงนั้น จะยังมีชีวิตได้อย่างไร

เหตุใดเขาถึงไม่ตาย ตอนสังหารทุกคนในสกุลจั่วด้วยมือตนเอง เขาเตรียมใจลงนรกพร้อมคนเหล่านั้นแล้ว บางทีครอบครัวเขาอาจได้ขึ้นภูเขามืด และลงกระทะน้ำมันด้วยกัน พอลคิดเช่นนี้จู้เส้าชิงก็ไม่นึกหวั่นเกรงความตายแม้แต่น้อย

หกปีที่ผ่านมา เขาอาศัยความเคียดแค้นชิงชังเป็นหลักยึดให้มีชีวิตอยู่ หากไม่เพราะผีกรวยธรมั่วๆ จนเกิดความผิดพลาดถึงขั้นเส้นลมปราณติดขัดเลือดลมตีกลับ และเหลือเวลาไม่มาก เขาอาจทนรอให้สกุลจั่วเฟื่องฟู

กว่านี้ให้คนเหล่านั้นได้ประสบการณ์รู้สึกของการร่วงหล่นจากก้อนเมฆสู่ขุนทร

“คุณชายสาม ถ้ายังไม่ลุกอีก จะถึงเวลาควรระย้าเข้าแล้วนะ เจ้าคะ...” น้ำเสียงนุ่มนวลยั้งวนเวียนอยู่ข้างหู ดังสติจั่วเส้าชิงกลับคืนมาช้าๆ

เขาลืมตาสองข้างแล้วหันศีรษะไปมองคนพูด จากนั้นสายตาสับสน งุนงงก็เปลี่ยนเป็นตะลึงพริ้งเพริด

“แม่นมหลิ่ว?” ทันทิที่อ้าปาก จั่วเส้าชิงตระหนักว่ามีบางอย่าง ผิดแปลกไป เสียงของเขา...เหตุใดเสียงเขาจึงกังวานใสเหมือนตอนก่อน เข้าสู่วัยเปลี่ยนเสียง

สิ่งสำคัญสุดคือ สตรีผู้มีใบหน้าโอบอ้อมอารีตรงหน้า ไม่ใช่แม่นมหลิ่วที่ดูแลเขาตั้งแต่เยาว์วัยหรือหอกหรือ แต่เขาจำได้ว่าแม่นมหลิ่วถูกหญิงอำมหิตผู้นั้น ขับออกจากสกุลจั่วตอนเขาอายุได้สิบสี่ปี

“คุณชาย เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเจ้าคะ” แม่นมหลิ่วเพ่งมองพวงแก้มขาวซีดของจั่วเส้าชิงอย่างกังวล นางยื่นมือไปแตะหน้าผาก เมื่อพบว่าไม่ได้จับไข้ถึงค่อยวางใจ

จั่วเส้าชิงกุมมือหยาบกร้านข้างนั้น รับรู้ถึงความอบอุ่นจางๆ ที่ส่งผ่านมาจากด้านบน แล้วจึงตระหนักว่าตนเองไม่ได้กำลังฝัน

เป็นไปได้อย่างไร แม้สายฟ้าสวรรค์ไม่ได้ผ่าเขาจนตกตาย เขาก็ไม่ควรมาอยู่ที่นี้ อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากอายุแม่นมหลิ่ว นี่ต้องไม่ใช่ปีเพียนเฟิงที่เจ็ดแน่

เขาย้อนกลับมายังอดีตหรือ เป็นไปได้หรือไม่ที่กระทั่งสวรรค์ยังคิดว่า บาปที่สังหารมารดาบิดาไม่อาจให้อภัย จึงให้เขามีชีวิตอีกครั้งเพื่อชดใช้บาป หรือรู้สึกว่ชาติก่อนชีวิตเขาน่าเวทนาเกินจะทน จึงให้อาสากลับมาเริ่มต้นใหม่

เฮอะ! เช่นนั้นไม่สู้ให้เขากลับชาติมาเกิดหลังดื่มน้ำแกงยายเม็ง ลืมทุกสิ่งเกี่ยวกับการเป็นจ้าวเส้าชิง ลืมชีวิตอันน่าอดสู่นั้นเลยจะดีกว่า

“คุณชาย อย่ามัวนอนขี้เกียจอยู่ ถึงอี่เหนียง¹สามจะจากไปแล้ว ท่านก็ต้องใช้ชีวิตให้ดี อี่เหนียงถึงจะไปอย่างวางใจ”

ดวงตาจ้าวเส้าชิงปรากฏแววเศร้าหมอง ก่อนเอ่ยถามเสียงพรว “อี่เหนียง...จากไปแล้วหรือ”

มารดาแท้ๆ ของเขาคืออี่เหนียงสามแห่งจวนสกุลจ้าว เคยได้รับความโปรดปรานยิ่งจากจ้าววันเหวิน ดังนั้นในยามที่มารดาผู้ให้กำเนิดยังมีชีวิตอยู่ วันคืนของเขาจึงผ่านไปด้วยดี แต่ช่วงเวลาเช่นนั้นก็หายไปตลอดกาล พร้อมกับการล่องลับของมารดาผู้ให้กำเนิด

เขาจำได้ว่ามารดาแท้ๆ เสียไปตอนเขาอายุได้สิบสามปี หลังจากนั้นฐานะของเขาในสกุลจ้าวก็ตกต่ำ ขำรับใช้เชื้อสัดยี่ข้างกายที่มีเพียงไม่กี่คน ถูกหญิงอำมหิตคนนั้นขบไล่และเซ่นฆ่า แล้วเขาก็ถูกลดสถานะมาเป็นบุตรนอกสายตา โดนผู้อื่นควบคุมอย่างสมบูรณ์

“คุณชาย บ่าวเผ่าคนนี้รู้ว่าท่านเสียใจ แต่เรื่องที่อี่เหนียงจากไปคือความจริง ขอท่านอย่าได้เลอะเลือนอีกเลยเจ้าคะ” แม่นมหลิวเอ่ยสอนน้ำเสียงเข้มงวด

จ้าวเส้าชิงครุ่นคิดและจำได้ว่ามีเรื่องเช่นนี้ ตอนมารดาผู้ให้กำเนิดล่องลับ เขาตกอยู่ในความสับสนงุนงงหลายวัน เอาแต่หมกตัวอยู่ในเรือนไม้ก้ำกั้วออกจากประตูแม้แต่ก้ำเดียว จึงไม่ได้ไปคารวะยามเช้าและถูกกล่าวหาว่าอกตัญญู

¹ อี่เหนียง เป็นคำเรียกหญิงที่เป็นอนุภรรยาหรือนางบำเรอของขุนนางหรือผู้มียศศักดิ์ของจีนโบราณ

แม่ใหญ่เซวียซื้อขังน้ำหน้าพวกเขาแม่ลูกมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนบิดา ก็ปฏิบัติต่อเขาอย่างเมินเฉยไม่ยินดียินร้าย สุธยินผู้เฒ่าในจวนเห็นบุตรอนุ ยิงทำสีหน้าไม่ชวนมอง หลังมารดาผู้ให้กำเนิดสิ้นไป เรือนหลังนี้จึงกลายเป็นกรงขังอันกดดันในชั่วข้ามคืน ไม่อาจทำให้รู้สึกดีได้แม้เพียงนิด

แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเรื่องราวในชาติที่แล้ว ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดเขา จึงยังไม่ตาย เขายังได้ย้อนกลับมาเมื่อเจ็ดปีก่อน เขาจะไม่วันเป็นจ้าวเส้าชิง คนเดิมที่ยอมให้คนอื่นบงการเด็ดขาด

“เวลานี้เป็นยามใดแล้ว”

“ใกล้ยามเหมา²เจ้าคะ ขึ้นยังไม่ลุกอีกจะเลยเวลาคารวะยามเช้า ไม่แน่ว่าท่านผู้นั้นอาจสร้างเรื่องให้คุณชายอีก”

จ้าวเส้าชิงลอบเบ้าปาก นางจะสร้างเรื่องเช่นไรได้ ก็แค่ลูกไม้เกาๆ ที่ ล้าหลังเท่านั้น แต่แม่นึกดูแคลนในใจ จ้าวเส้าชิงยังตอบรับด้วยใบหน้าเชื่อง ฟัง “รู้แล้ว มาเปลี่ยนเสื้อผ้าเถิด”

จ้าวเส้าชิงสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้ายสีเทาดำโดยมีแขนมหิลวคอยปรนนิบัติ เสื้อคลุมยาวกลางเก๋ากลางใหม่ตัวนี้ มารดาแท้ๆ ของเขาเป็นคนปักเย็บ กับมือ ผ่านปีนี้ไป เขาก็จะไม่ได้ใส่เสื้อผ้าที่นางเย็บให้อีกแล้ว

เสร็จจากหิวนมล้างหน้า จ้าวเส้าชิงดื่มไฉ่กึ่งหนึ่งถ้วยก่อนเดินออกจาก เรือน ตอนนี้อย่างเข้าหมันตฤดู อากาศจึงขึ้นและเย็นเล็กน้อย พาให้สมอง ของผู้คนแจ่มใสขึ้น

เขาหันกลับไปมองเรือนเล็กกะทัดรัดสะอาดสะอ้านหลังนั้นอีกครั้ง ถัดจากนี้อีกปีเดียว สกุลจ้าวจะออกจากตำบลโหยวซี ย้ายไปเมืองหลวงทั้ง ครอบครัว แล้วไม่นานเขาก็ถูกส่งตัวไปให้เจียงเซ่อ เสนาบดีกรมปกครอง

² ยามเหมา คือช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 – 07.00 น.

กลายเป็นหินปูทางไปสู่การเข้ารับตำแหน่งขุนนางของจ้าวเล่าเยียน

ตามคำกล่าวของเซวียซื่อ นี่คือการตอบแทนบุญคุณการเลี้ยงดูของ
สกุลจ้าว ด้วยกำลังอันน้อยนิดที่เขามีอยู่เท่านั้น เฮอะ! ซ่างกล่าวได้สูงส่งยิ่ง
บุตรชายนางน่าจะได้อัลมลอวันคืนอันโหดร้ายทารุณเช่นนั้นบ้าง

จ้าวเล่าชิงถอนสายตากลับ แวตยาเย็นเยียบขึ้นทีละน้อย เผยความ
ชิงชังอันเย็นชาจับจิต ชีวิตนี้เขาจะไม่ลงมือสังหารพวกมัน แต่จะให้อยู่ไม่ผู้ตาย
แทน!

003

การระยำนั้

หลังเดินผ่านสวนดอกไม้จวนสกุลจั่ว แล้วอ้อมผ่านเรือนของพี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ ประมาณหนึ่งเคอาก็มาถึงเรือนอุ้งเชิงซึ่งเป็นที่ตั้งของเรือนหลัก

“คุณชายสามมาเสียที ฮูหยินคอยท่าอยู่นานแล้ว คุณชายคุณหนูท่านอื่นล้วนมาถึงกันตั้งแต่เช้า” สาวใช้ชุดสีม่วงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตูเรือนหลัก ทันทีที่เห็นจั่วเส้าชิงนางก็มีท่าทีดุขัน ทั้งยังเอ่ยวาจาเป็นเชิงเหยียด

จั่วเส้าชิงย่อมสังเกตเห็นแววตูกฎที่วูบผ่านดวงตานาง ในใจจึงเย็นชาขึ้นเล็กน้อย หากเขาจำไม่ผิด สาวใช้ที่ชื่อจื่อจวีคนนี้อีกไม่นานเชียวชื่อจะส่งไปเป็นสาวใช้ห้องข้าง'ของจั่วเส้าเยียน จึงไม่แปลกที่นางจะทำตัวหยิ่งผยอง

เพียงแต่ความลำพองใจของนางจะคงอยู่ได้ไม่นาน เพราะเพียง

¹ สาวใช้ห้องข้าง คือ สาวใช้ของหญิงสาวตระกูลสูง ที่ติดตามเจ้านายตอนออกเรือน และถูกฝึกมาให้ปรนนิบัติสามีของเจ้านายด้วย

คุณชายใหญ่จั่ววันนั้นหาได้ป็นง่าย

จั่วเส้าชิงพยายามรักษาใบหน้าที่มึนที่ตลาดกิ้ว ไอสองคราพลางเอามืออังหน้าผากก่อนกล่าวเสียงเบา “เมื่อคืนลมเย็นยิ่งนัก ข้าปวดหัวตัวร้อนวันนี้จึงตื่นสาย พี่จื่อจวี่ช่วยเข้าไปแจ้งให้ข้าสักคราเถิด”

จื่อจวี่สะบัดผ้าเช็ดหน้ารากับบิดไล่สิ่งสกปรกในอากาศ เลิกม่านเดินเข้าไปด้านในด้วยสีหน้าเฉยดจันท์

ครู่เดียวน้ำเสียงเสียดสีเย็นชาของเซวี่ยชื่อกี้ดังมาจากในห้อง “เขายังรู้จักมาคารวะยามเช้าด้วยหรือ หรวนชื้อตายไปบ้านนี้ก็ไม่มีแม่ใหญ่อย่างข้าแล้วกระมัง ให้อออยู่ข้างนอกนั่นแหละ”

หากเป็นชาติก่อน เซวี่ยชื่อบอกให้รอ จั่วเส้าชิงก็จะยืนรอนอย่างว่าง่าย ไม่แน่ว่ายืนอยู่ครึ่งค่อนวันยังไม่กล้าปริปากบ่น

ทว่าเวลานี้...เขาเอียงหูฟังเสียงหัวเราะะพุดคุยในห้อง แค้นเสียงหัวเราะคราหนึ่ง จับพลันก็ถลกชายเสื้อคุกเข่าลงกล่าวเสียงดัง “มารดา ลูกผิดไปแล้ว ลูกสับสนและเลือนชั่วขณะ ไม่ควรเอาแต่คัดลอกพระคัมภีร์ในช่วงเจ็ดวันแรกที่อยู่หนึ่งเดียวเสียชีวิต ด้วยคิดถึงมารดาผู้ล่วงลับมากไป จนมาคารวะมารดาล่าช้า ลูกขอโทษที่ระชะขอมาท่าน!”

พุดจบเขาก็โขกหน้าผากลงบนพื้นหินซึ่งส่อแรงๆ จากนั้นจึงก้มศีรษะต่ำ ดวงตาดูประกายเย็นชา ในเมื่อเซวี่ยชื่อบอกก่อนเรื่อง เช่นนั้นก็ทำให้เรื่องมันใหญ่ขึ้นแล้วกัน

อยากใส่ความเขาว่าไม่กตัญญู ต้องดูว่าเขาจะยินยอมด้วยหรือไม่ ในห้องพลันเงียบกริบ แม้มีม่านหนากันอยู่ ยังได้ยินเสียงโขกศีรษะของจั่วเส้าชิงจากด้านนอก

เซวี่ยชื่อกี้ยกจิกวังนกในมือขึ้นมาค่อยๆ จิบ มีจั่วซู่ฮุยยืนทูลไหล่อยู่

ข้างหลังด้วยท่าทางสูงส่งสง่างาม บุตรีอนุสองนางก็นั่งคุกเข่าอยู่เงียบๆ คอยทูลหาให้อย่างว่าง่าย ขณะที่คุณชายใหญ่สกลจ้าวกำลังถือตำราและตั้งใจอ่านอยู่ด้านข้าง เสมือนไม่ได้ยินความเคลื่อนไหวใดๆ จากด้านนอก

เรือนหลังสกลจ้าว ถูกเชวี่ยซือกุมอำนาจมานานกว่าสิบปี มั่นคงแข็งแกร่งดุจกำแพงโลหะ เว้นแต่หรววนี่เหินยงผู้จากไป ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหวังจะหาประโยชน์จากเรือนหลังของนาง

ฉะนั้นเมื่อหรววนี่เหินยงตายจาก นามตำใจเชวี่ยซือก็ถูกดึงออกในที่สุด ส่วนบุตรชายที่เหลือทิ้งไว้ไม่ใช่ว่านางจะจัดการบีบบังคับได้ตามใจชอบหรือ

คิดดังนี้ มุมปากเชวี่ยซือก็ยกยิ้มอย่างอำมหิต

“ท่านแม่ จะปล่อยให้เขาคุกเข่าอยู่เช่นนี้?” จ้าวซุ่ยวางมือบนไหล่เชวี่ยซือ กะพริบดวงตาฉลาดเฉลียวคู่โตแล้วถามเบาๆ “ให้เขาร้องตะโกนอย่างนี้ พวกเรามักกลายเป็นคนเลวที่ขัดขวางความกตัญญูของเขาหรือ”

รอยยิ้มบนมุมปากเชวี่ยซือแข็งค้าง ร้องเหอะเบาๆ คราหนึ่งก่อนตวาดออกไปข้างนอก “จะร้องตะโกนหาสิ่งใด ให้มันไปคุกเข่าด้านข้างโน้น เหนียงถ้อยยอมให้กำเนิดเมล็ดพันธุ์ชั้นต่ำ เชียวชาญแต่วิธีเลวทรามเหล่านี้!”

บุตรีอนุสองนางที่นั่งอยู่ด้านล่าง คุกเข่าก้มหน้าหลบตาไม่กล้าส่งเสียงสักนิด ทว่าในใจกลับนึกขุนเคืองอยู่บ้าง แม่ใหญ่เชวี่ยซือผู้นี้จิตใจคับแคบ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีสีหน้าชวนมองให้บุตรอนุเหนียงชายอย่างพวกนางเลย

จ้าวเส้าจึงมีหรือจะยอมจบเรื่องโดยง่าย เขายังคงโขกศีรษะพร้อมกล่าวเจ้อเสียงสะอั่น “ลูกจะคุกเข่าอยู่เช่นนี้ เป็นลูกที่ไม่รู้จักกตัญญู ขอมารดาโปรดลงโทษ”

จวบจนรองเท้าปักลายเมฆทองเข้าสู่ครวลงสายตา จั่วเส้าชิงถึง
ลอบผ่านลมหายใจด้วยความโล่งอก หากคนผู้นี้ยังไม่มา ศีรษะเขาต้องโขก
พื้นจนแตกแน่

แม้ใจจะผ่นคลาย แต่ปากจั่วเส้าชิงยังคงทบทวนความผิดตนอย่าง
ซื่อตรงเด็ดเดี่ยว “อิเหนียงจากไปกะทันหันโดยไม่มีลางบอกเหตุ ลูกเศร้าโศก
มากถึงได้มาคารวะล่าช้า หวังว่ามารดาจะเข้าใจและให้อภัย”

ในวันนี้เขาทำเสียงเอะอะ เพราะอยากเห็นว่าหรวนซื่อยังมีน้ำหนักใน
ใจจั่ววุ้นเหวินมากเพียงใด จึงใช้โอกาสที่คนเพิ่งจากไป เพื่อจะพอมีเวลาให้
กระทำการบางอย่าง

หากผ่านไปสักครึ่งปี จั่ววุ้นเหวินจะมีคนโปรดคนใหม่ ถึงตอนนั้น
ก็คงลืมหรวนซื่อหมดสิ้นแล้ว

ที่เหนือศีรษะมีเสียงถอนหายใจหนักอึ้งดังขึ้น ถัดมาจึงได้ยิน
จั่ววุ้นเหวินกล่าว “ลูกขึ้นเถิด แค่มารดวะเข้าไปไม่กี่วัน ในเมื่อเรื่องเกิด
เพราะมีเหตุ ก็ไม่จำเป็นต้องลงโทษ”

จั่วเส้าชิงออกแรงเค้นน้ำตาสองหยดแล้วเงยหน้าขึ้นมองจั่ววุ้นเหวิน
ในดวงตาแฝงความเคารพรักอย่างสุดซึ้ง

จั่ววุ้นเหวินอิงไปชั่วขณะ เมื่อนึกถึงสตรีผู้อ่อนหวานนุ่มนวล ผ่าน
เค้าน้ำอันละม้ายคล้ายคลึง มือก็ยื่นไปดึงจั่วเส้าชิงให้ลุกขึ้นโดยไม่รู้ตัว

บนใบหน้าเล็กขาวเนียนและอ่อนเยาว์ที่ประดับด้วยหยดน้ำตา มี
แววเศร้าสร้อยที่ถูกสะกดไว้ ชวนให้คนบังเกิดความสงสาร จั่ววุ้นเหวินลูบ
รอยบวมช้ำบนหน้าผากของอีกฝ่ายพลางเอ่ย “ลูกเอ๋ย มีเรื่องใหญ่โตอันใดถึง
ต้องมาโขกหน้าผากเช่นนี้”

“ท่านพ่อ...” จั่วเส้าชิงขยับริมฝีปาก หยดน้ำในดวงตาส่งประกาย

วาววาม แสดงบทบาทลูกกตัญญูผู้โศกศัลย์ จากการที่เพิ่งสูญเสียผู้เป็นที่รักไป

จ้าววินเหวินประหลาดใจเล็กน้อย ตลอดมาเขาไม่เคยชอบความอ่อนแอของเด็กคนนี้ ดังนั้นแม้จะดีต่อหรวนชื่อมากเพียงใด ก็ไม่เคยใส่ใจบุตรชายคนนี้เป็นพิเศษ คิดไม่ถึงว่าในใจอีกฝ่ายจะยังคงโหยหาเขา

บุตรชายคนโตจ้าวเส้าเยี่ยนมีนิสัยสุขุมมาตั้งแต่เล็ก ทั้งยังค่อนข้างเก็บตัว จึงมักพูดคุยกับเขาเพียงสองสามประโยค บุตรสาวคนโตก็ถูกเขี่ยชื่อเลี้ยงดูตามแบบสตรีสูงศักดิ์ งามสง่า เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม ทว่ากลับสูญเสียความใสซื่ออย่างเด็กน้อยไปนานแล้ว ส่วนบรรดาบุตรอนุชายหญิงยิ่งไม่ต้องเอ่ย กระทั่งความกล้าที่จะมองตาเขาตรงๆ ยังไม่มี

ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่เห็นจ้าวเส้าชิงมองเขาด้วยแววตาอันซับซ้อน จ้าววินเหวินก็บังเกิดความพึงพอใจในฐานะบิดาโดยไม่คาดคิด

004

คำคำทน์

“หลายวันนี้ในจวนยุ่งอยู่กับงานศพมารดาเจ้า จึงอาจจะเลยเจ้าไปบ้าง อีกเดี๋ยวข้าจะให้พ่อบ้านเชิญหมอมาดูบาดแผลที่ศีรษะ จะได้ไม่เหลือรอยแผลเป็นไว้”

จ้าวเส้าซิงเพิ่งเคยได้ยินจ้าววันเหวินพูดกับเขาด้วยสຸ້มเสียงอ่อนโยนเป็นคราแรก จึงนึกประหลาดใจอย่างเลียงไม่ได้ แต่พอความประหลาดใจเมื่อคร่ຸหมดไป หัวใจเขาก็เย็นชาขึ้น

สิ่งใดคือ ‘ในจวนยุ่งอยู่กับงานศพมารดาเจ้า’ นอกจากเขากับข้ารับใช้ไม่กี่คนที่มารดาพามา ในจวนเคยมีผู้ใดหลังน้ำตาสั้กหยดให้นางบ้าง กระทั่งพิธีศพหลังนางสิ้นชีพเจ็ดวันแรก ก็ถูกจัดในเรือนหลังเล็กทางตะวันตก

ไม่เพียงเท่านั้น ทนที่ที่งานศพเสร็จสิ้น เขวย็ช็อกก็ปิดผนึกเรือนเล็กๆ แห่งนั้น โดยอ้างว่า ‘เรือนที่คนตายเคยอาศัย จะมีไอชั่วร้ายปกคลุม’ แม้แต่ข้าวของที่หรวนอี่เหนียงทั้งไว้ก็ไม่มอบให้จ้าวเส้าซิงสักชิ้น

ดูท่าเขาจะต้องหาโอกาสนำสิ่งของของมารดาแท้ๆ กลับคืนมาให้ได้

จ้าววินเหวินไม่ล่วงรู้ความในใจอีกฝ่าย เขาตบไหล่ผอมบางของ บุตรชาย กล่าวเสียงนุ่ม “เข้าไปก่อนเถิด ช่างนอนมันเย็น”

เมื่อมีจ้าววินเหวินนำทาง จ้าวเส้าซิงก็เดินเข้าห้องโถงกลางอย่างสง่าผ่าเผย พอกวาดตามองก็เห็นสาวใช้กับหญิงรับใช้อาวุโส รายล้อมอยู่ภายในห้องที่มีกลิ่นหอมชวนเพลิดเพลินใจ และเขยิบชื่อที่นั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ด้วยสีหน้าเฉยเมยไร้อารมณ์

แน่นอนแล้ว เขยิบชื่อเป็นถึงบุตรโอรสลำดับที่สอง เคยเป็นสตรีสูงศักดิ์ ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองหลวง ยามสาวสะพรั่งแต่งให้กับหลานชายภรรยาเอกของท่านราชครู ผู้อยู่ในวัยรุ่งโรจน์ เป็นที่เลื่องลือสรรเสริญอยู่ช่วงหนึ่งว่า ดั่งคู่สวรรค์สร้าง

ไม่คาดว่าหลังจักรพรรดิซราสวรรคต รัชทายาทที่ราชครูจ้าวสนับสนุนกลับไม่อาจขึ้นสู่บัลลังก์อย่างราบรื่น กลายเป็นองค์ชายสามผู้ชื่อเสียงไม่โดดเด่นขึ้นครองราชย์แทน สกุลจ้าวพลันร่วงหล่นจากกลุ่มสกุลทรงอำนาจของราชวงศ์ในพริบตา กระทั่งท่านปู่จ้าวที่รั้งตำแหน่งรองเสนาบดีกรมอากรในยามนั้น ยังถูกถอดถอนจากตำแหน่งด้วย

จักรพรรดิองค์ใหม่ไม่กล้าลงมือสังหารราชครูจ้าว ด้วยเห็นว่ามีสถานะศิษย์มากมาย ทำได้เพียงตั้งข้อหาฆ่าแล้วขับไล่ออกจากเมืองหลวง

ราชครูจ้าวสิ้นหนทาง ได้แต่พาครอบครัวย้ายกลับบ้านเดิมที่เหวอซี อย่างไรก็ตาม ด้วยความที่สูงวัยทั้งยังประสบความทุกข์ใจแสนสาหัส เขาจึงถึงแก่กรรมไปในระหว่างทางนั่นเอง

ดีที่ผู้หมิ่นผู้เฒ่าพอมีความสามารถ นอกจากนี้สกุลจ้าวยังเป็นตระกูลใหญ่อันดับหนึ่งของตำบลเหวอซี มีทรัพย์สินมากมาย ทำให้สกุลจ้าวตั้งมั่นอยู่ในตำบลเล็กๆ แห่งนี้ได้

สำหรับสกุลจั่วที่ต้องเผชิญความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่หลวง ผู้ที่รับไม่ได้มากที่สุดเกรงว่าจะเป็นสะใภ้อย่างเชวียซื่อ เดิมทีว่าตนเองได้แต่งงานเข้ามาในตระกูลดี ผลคือมีชีวิตดีได้ไม่กี่วันก็เปลี่ยนจากหงส์เป็นไก่ป่า ต้องติดตามนายท่านจั่วมายังตำบลไหยวซี เข้าทำนองแต่งกับไก่เดินตามไก่

หากสามีภรรยารักใคร่ปรองดองก็ช่างเถิด ทว่านายท่านจั่วหาได้ชมชอบบุตรตระกูลใหญ่อย่างเชวียซื่อสักนิด แต่กลับโปรดปรานบุตรคนงามจากตระกูลเล็ก ๆ จนมีอนุอี่เหินห่างมากมาย แล้วจะให้เชวียซื่อสะกดกลั่นความแค้นไว้ได้อย่างไร

จั่ววันเหวินเคยชินกับความมั่งคั่งของเชวียซื่ออยู่แล้ว ดังนั้นจึงตรงไปนั่งในตำแหน่งประธาน รับชาร้อนที่สาวใช้ยื่นให้ ทว่าไม่เพียงไม่ดื่ม ยังโยนลงบนโต๊ะเสียงดังปังแล้วเอ่ยถาม “อวี๋เซียงเพิ่งจากไป เจ้าก็สรรหาวิธีต่าง ๆ นานามาทรมานเล่าซิง ยังมีน้ำใจและคุณธรรมของภรรยาเอกสักนิดหรือไม่”

ทุกคนในห้องพากันตกตะลึง ไม่เว้นกระทั่งจั่วเล่าซิง นี่เป็นครั้งแรกที่จั่ววันเหวินทำทนายเชวียซื่อเพื่อบุตรอนุ ในความทรงจำของเขา บิดาผู้นี้ไม่เคยกล่าวพูดจาล่วงเกินเชวียซื่อตรง ๆ มาก่อน

อย่างไรyamนี้บิดาเชวียซื่อก็เป็นถึงเจ้าเมืองเยวโจว แม้ถูกลดขั้นก็ยังคงเป็นตระกูลขุนนาง เทียบกับสกุลจั่วแล้วมีหน้ามีตากว่ามาก

ถึงต่อให้สกุลจั่วสามารถพลิกฟื้น ก็ยังจำเป็นต้องพึ่งพาสกุลเชวียอีกไม่น้อย

เชวียซื่อค่อนข้างประหลาดใจเช่นกัน นางนิงจันอยู่สักพักถึงได้สติลุกขึ้นยืนบีบผ้าเช็ดหน้า ซึ่งนำไปที่จั่ววันเหวิน ร่วงสั่นเต็มไปด้วยความโกรธ “ข้าผู้ลำบากลำบนมาหลายปี ให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาวเพื่อสกุลจั่วของท่านดูแลการงานในบ้าน ท่านอยากรับอนุ ข้าก็พาคนมาให้โดยไม่ปริปาก แต่

ตอนนี้ท่านกลับตำหนิข้าเพื่อบุตรคนหนึ่งหรือ!”

ทันทีที่จั่วเส้าซิงได้ยินคำพูดนั้นก็รู้ว่าไม่ได้การ ในขณะนี้เขียซือมีฐานะที่ไม่อาจสันคลอนได้ หากเขาทำให้ทั้งสองซุนใจกัน ย่อมต้องเดือดร้อนเป็นแน่ อีกทั้งเหตุการณ์ก่อนหน้าก็จะกลายเป็นไร้ผลไป

เขาลุกออกมาโค้งคำนับอย่างเต็มพิธีการ แล้วพูดในน้ำวอย่างเปี่ยมด้วยอารมณ์ “ท่านพ่อ โปรดอย่าได้ตำหนิมารดาเลย เป็นลูกเองที่ไม่กตัญญู ทำผิดถึงได้เป็นฝ่ายขอขมา หากท่านตำหนิมารดาด้วยเหตุนี้มิทำให้ลูกขายหน้าแยหรือ”

อย่าได้หวังดีจนทำเสียเรื่อง เขาไม่คาดหวังว่าบิดาคนนี้จะเปลี่ยนแปลงได้ แค่ไม่ยืนอยู่ฝ่ายเขียซือสร้างความลำบากให้เขาก็นับว่าดีแล้ว

พอล่าวจบจั่วอ้วนเหวินก็นึกเสียใจภายหลังเช่นกัน เวลานี้ได้ยินจั่วเส้าซิงเป็นฝ่ายยอมรับผิด จึงรีบถือโอกาสยืมเงินลงหลังลา¹ “ແ่ก! ข้าเห็นเด็กคนนี้ถูกเข้าโขกศีรษะจนหน้าผากแตกอยู่หน้าประตูในวันที่อากาศหนาวเลยนึกสงสารเขาที่เพิ่งสูญเสียมารดาไปก็เท่านั้น”

“หิ! ข้าว่านายท่าน คงรู้ลึกสงสารมารดาที่ตายไปของเขามากกว่ากระมัง” ในใจเขียซือประหนึ่งมีเข็มลับกว่าเล่มทิมแพง ความแค้นสุดแน่นนางสาวเลวห้วนซือ กระทั่งตายไปยังสลัดไม่หลุด

จั่วเส้าซิงเห็นว่าไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับตนแล้วจึงเป็นฝ่ายขอลา ขึ้นอยู่ต่อ ไม่แน่ว่าอาจจุดไฟเผาตนเอง² อีกครากก็ได้

เพิ่งก้าวออกจากเรือนอุ้เหงได้สองก้าว เขาก็ได้ยินเสียงคนเรียกจากด้านหลัง “น้องสาม รังเท้าก่อนเกิด!”

¹ ยืมเงินลงหลังลา เป็นสำนวนหมายถึง ใช้ประโยชน์จากสถานการณ์ที่เอื้ออำนวย

² จุดไฟเผาตนเอง เป็นสำนวนหมายถึง นำความเดือดร้อนมาสู่ตนเอง เหมือนสำนวน หาเหาใส่หัว

จังหวะก้าวของजूड़ाซิงสะดุดลง แวตพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา ราวกับจะแช่แข็งสิ่งต่างๆ รอบตัว จนกระทั่งมือข้างหนึ่งทาบบนไหล่ เขา ถึงค่อยหันกลับไปมองด้วยใบหน้าไร้พิษสง

जूड़ाซิงสะกดกลั่นความเกลียดชังฝังกระดูก เอ่ยถามเสียงเยือกเย็น “พี่ใหญ่มีธุระอะไรหรือ”

जूड़ाเย็นล้งฆวดกระเบื่องออกจากอกแล้วโยนให้ “นี่เป็นยาทาแผล ขั้นดี เอากลับไปทาเสีย วันนี้ไม่ต้องเข้าเรียนแล้ว ข้าจะส่งคนไปลาให้เจ้า”

जूड़ाซิงหายใจสะดุด ขอบตาร้อนผ่าว ในฐานะพี่ใหญ่ คนผู้นี้มัก ทำให้เขาคิดว่าเจ้าตัวดีต่อเขาอย่างจริงใจ น่าเสียดยที่ทุกสิ่งเป็นเพียงภาพ มายา ทันทที่ที่สบโอกาส สิ่งใดควรใช้ประโยชน์ก็ยังคงใช้ประโยชน์ ส่วนตัวเขา นะหรือ ไม่แน่ว่าถูกขายแล้วยังอาจไปช่วยคนอื่นนับเงินด้วย

ชีวิตก่อนของเขาเป็นเช่นนี้ ถูกพาไปที่จวนสกุลเจียงอย่างโง่งม หลง คิดว่าคนผู้นี้กำลังดูแลเขาที่เป็นน้องชาย พาไปเปิดหูเปิดตา ใครจะรู้...

जूड़ाซิงกลั่นความแค้นที่ใกล้ปะทุจากอก ประสานมือค้ำบ อีกฝ่าย “ขอบคุณพี่ใหญ่!”

หลังวิ่งตลอดทางกลับไปยังเรือนหลังเล็ก จूड़ाซิงก็ยกขาเตะประตู ห้องเปิดออกแล้วล้มตัวบนเตียงโดยแรง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงหนักหน่วง ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีเขียวอมม่วงทันที

เขาบีบฆวดกระเบื่องสีขาวยิ่งขึ้นและบอกตนเองว่า รออีกหน่อย ค่อย เป็นค่อยไป เขาจะให้คนเหล่านี้ชดใช้ความผิดที่ทํากับเขาแน่นอน

ชาติก่อนเขาเอาชีวิตพวกมัน ทว่าชาตินี้เขาจะไม่ทำอีก แต่จะ กัดกร่อนความปรารถนาของพวกมันทีละนิด พรากสิ่งที่พวกมันรักมากที่สุด และจะให้พวกมันได้ลิ้มรสการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความอับยศอดสู!

005

ฝึกวิชา

แม่นมหลิวบิดผ้าเช็ดหน้าอุ่นๆ ช่วยเช็ดคราบสกปรกบนหน้าผาก จั่วเล่าซิง จากนั้นก็ทายาที่จั่วเล่าเยียนให้มา แล้วเป่าบาดแผลด้วยความ ทุกข์ใจ “คุณชายสาม ไยต้องหาเรื่องลำบากเช่นนั้น ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็ไม่ อาจทำให้ผู้อื่นพึงใจทั้งนั้น คราวหน้าอย่าได้โง่เขลาอีกนะเจ้าคะ”

จั่วเล่าซิงระบายยิ้มมุมปากอย่างไม่แยแส เขาย่อมรู้ดีว่าเรื่องนี้ไม่มี ทางทำให้นางพอใจได้ เพียงอยากให้การขอมาครั้งนี้ปรากฏแก่สายตา คนนอก เชื่อว่าพรุ่งนี้ข่าวลือจะแพร่กระจายไปทั่วทั้งตำบล

ช่วงก่อนหน้ามีข่าวลือว่าบุตรอนุสกุลจั่วไม่กตัญญู หลังจากนั้นย่อม ต้องมีคนเข้าใจเรื่องราวที่แท้จริง กระทั่งนึกถึงภาพบทละครตอนที่แม่ใหญ่ ปีบคั้นบุตรอนุได้ด้วยซ้ำ

สกุลจั่วถือเป็นตระกูลใหญ่อันดับหนึ่งในตำบล ทุกความเคลื่อนไหว ล้วนเป็นที่สนใจ อีกทั้งในตำบลมีสิ่งรื่นเริงบันเทิงใจน้อยนิด ผู้คนจึงมักชอบ พุดคุยเรื่องราวลัทธิเพเหระในครอบครัวอื่นกันทั้งสิ้น

“เจ็บหรือไม่” แม่นมหลิวन्द्रรอยบวมช้ำบนหน้าผากจั่วเส้าซึ่งอย่างเบามือ แล้วมุ่นคิ้วเตือนเสียงเข้ม “หลายวันนี้ห้ามกินผักดองนะเจ้าคะ ทั้งรอยแผลเป็นไว้จะไม่ดี”

“ไม่เจ็บ ข้าเป็นชายชาติตรีคนหนึ่ง เหตุใดต้องกลัวมีแผลเป็น” เทียบกับความเจ็บปวดที่ได้รับตอนฝึกวรยุทธ์ในชาติก่อน ความเจ็บปวดน้อยชนิดนี้ไม่คู่ควรให้อะไรถึงด้วยซ้ำ

ส่วนรอยแผลเป็น...จั่วเส้าซึ่งลูบใบหน้าตนเองแววตาเหม่อลอยเล็กน้อย ในชีวิตทั้งสองชาติ เขาไม่เคยพินิจดูใบหน้าตนเองเลย และคิดว่าบุรุษควรยืนหยัดอยู่บนโลกด้วยคุณธรรม หน้าตาเป็นเพียงถุงหนัง หาได้สลักสำคัญ

ตอนถูกจั่วเส้าเยียนส่งตัวให้เจียงเซ่อ ยังสับสนงุนงงยิ่งนัก เขาที่เป็นบุรุษจะถูกส่งไปให้บุรุษอื่นด้วยเหตุใดกัน นอกจากนี้เขาคิดว่าหน้าตาตนเองดูธรรมดา เจียงเซ่อจะรับตัวเขาไว้ง่ายดายได้อย่างไร

ในความทรงจำ บุรุษผู้นั้นมักลูบไล้ใบหน้าเขา กล่าวคำรักที่ชวนให้หน้าแดงก่ำถึงโบทู และมักเข้ามาในร่างเขาค้างแล้วครั้งเล่า

กล่าวโดยสัตย์ เขาไม่ได้เกลียดชังเจียงเซ่อ เพียงแต่ทนรับความอับยศดุษฎีจากการถูกกระทำเหมือนเป็นเนื้อต้องห้าม¹ไม่ได้ เนื้ออื่นใดเขากำลังวางแผนเข้าร่วมการสอบอยู่ชื้อ²ในเวลานั้น ช่วงขณะหนึ่งยังมีความหวังเต็มอกว่าจะสอบได้ เพียงไม่นานกลับสูญสิ้นทุกสิ่ง ร่วงหล่นสู่เหวลึก

หลังขอให้แม่นมหลิวออกไป จั่วเส้าซึ่งก็ลงจากเตียงเดินมาที่โต๊ะ

¹ เนื้อต้องห้าม หมายถึง เนื้อส่วนที่ดีที่สุดสำหรับให้จักรพรรดิเสวย ผู้อื่นห้ามกิน ใช้เปรียบกับของล้ำค่าที่มีไว้เฉพาะผู้เดียว ผู้อื่นห้ามแตะต้อง

² การสอบเข้ารับราชการจีนหรือเคอจวี่ จะแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ดงชื้อ (สอบระดับอำเภอ) เขียงชื้อ (สอบระดับมณฑล) อู่ชื้อ (สอบระดับประเทศ) และเตียนชื้อ (สอบหน้าพระที่นั่ง)

หยิบกระดาษฟูกันมาเขียนเคล็ดวิชาจิตพิสุทธ์ ที่เคยฝึกในชาติก่อนทีละประโยค

เขาพบสุดยอดตำราเล่มนี้โดยบังเอิญ ในห้องหนังสือหลักจวนสกุลเจียง เวลานั้นเขาถูกความเคียดแค้นชักนำให้จิตใจสับสน เปลี่ยนเป็นคนเลือนลอยไร้สติ เห็นชื่อตำราแล้วสะดุดตาก็ จึงลงมือศึกษาอย่างตั้งใจ

สิ่งที่เขาคาดไม่ถึงคือ ตำราจิตพิสุทธ์กลับกลายเป็นเคล็ดวิชาฝึกวรยุทธ์ แต่เนื่องจากขาดส่วนครึ่งหลัง ที่ผ่านมามีผู้คนสนใจ และเขาก็หยิบมันกลับมาโดยบังเอิญ

วันคืนที่ถูกกักขังนั้นทรมานจนยากทานทน สองสามปีแรกจ้าวเส้าชิงเอาแต่อ่านตำราเขียนอักษร กระนั้นนานวันเข้าเขาก็หมดความสนใจในการอ่าน บุรุษคนหนึ่งถูกมองเป็นเนื้อต้องห้าม แม้วันหนึ่งมีโอกาสได้ก้าวออกไป เขายังยังสามารถเข้าร่วมการสอบเคอจวี สามารถเข้าเป็นขุนนางในราชสำนักได้อีกหรือ

จ้าวเส้าชิงถอดความคิดบ้าคลั่งอย่างสุดท้าย ฝึกฝนเคล็ดลับตามตำรา ในเมื่อหมดหนทางเป็นบัณฑิต เขาก็จะละทิ้งขุนเข้าหาญ บางทีนี้อาจทำให้สามารถสังหารศัตรูด้วยมือตนเองได้

น่าเสียดายที่เขาไม่เคยฝึกวรยุทธ์และไม่มีพื้นฐานเลย ยิ่งกว่านั้นยังขาดคนชี้แนะ ได้แต่อาศัยคำล่ำทางอย่างมีดบอดเอาเอง ฝึกอย่างติดๆ ขัดๆ และพอฝึกถึงขั้นที่สามก็ไม่ก้าวหน้าอีก

หลังหดหู่ใจอยู่นานนับเดือน จ้าวเส้าชิงถึงเริ่มพลิกอ่านตำราแพทย์ ในห้องหนังสือจวนสกุลเจียง วางแผนจะใช้ยาเพิ่มทักษะและพลังฝีมือ สุดท้ายก็เจอใบสั่งยาตำรับหนึ่งในบันทึกยาเบ็ดเตล็ด เขาเลยใช้ยากับตนเองอย่างมั่วซั่ว

เรื่องน่ายินดีคือทักษะและพลังฝีมือก้าวหน้าขึ้นมาก กำลังภายในก็พุ่งทะยานขึ้น ทว่าเรื่องน่าเศร้าคือเส้นลมปราณของเขาไม่อาจทนรับการปะทะจากกำลังภายใน ต้นเทียนปั่นป่วนจนเส้นลมปราณติดขัดเลือดลมตีกลับ สุดท้ายก็ฉ่นย้อมหลมหายใจ ระเบิดออกจากจวนสกุลเจียงมาล้างแค้น แต่กลับมาตายจากอสนีบาตไปด้วยเช่นกัน

จ้าวเส้าชิงสุดหลมหายใจลึก อ่านเคล็ดวิชาจิตพิสุทธ้อย่างละเอียดหลายรอบ จากนั้นก็นั่งขัดสมาธิบนเตียงแล้วเริ่มฝึกฝนด้วยความชำนาญ

ชาตินี้เขาไม่ได้สนใจจะเป็นปรมาจารย์แห่งยุทธภพ ขอเพียงฝึกได้ถึงขั้นสามก็ดีพอแล้ว แม้การฝึกเคล็ดวิชาจิตพิสุทธิตั้งขั้นสามจะไม่ทำให้เขาขึ้นหลังคา เดินบนกำแพง หรือไร้ผู้ต่อกรในได้หล้า แต่การปกป้องตนเองในจวนสกุลจ้าวก็ไม่ใช่ปัญหา

ต่อให้ชาตินี้ไม่สำเร็จดังหวัง เขาก็จะไม่ยอมถูกส่งออกไปเหมือนสินค้า มีชีวิตอย่างน่าอดสูไม่เห็นเดือนเห็นตะวันอีก

006

คัวทาาก

หลังจากนั่งเญียบๆ อยู่สองชั่วยาม จั้วเล่าซิงลืมตาแล้วพรุฒมหายใจ ยาวๆ ซับไอบุ่นมัวออกมา ด้วยความที่เคยทำจนชำนาญในชาติก่อน ครั้งนี้ เขาใช้เวลาเพียงชั่วยามเดียว ก็ทำได้ถึงขั้นเคล่อนลมปราณจมลงสู่ตันเถียน ซึ่งหากเทียบกับช่วงเริ่มแรกที่ใช้เวลาสามวัน กว่าจะสัมผัสถึงตำแหน่ง ตันเถียนแล้ว ถือว่าก้าวหน้ากว่ามาก

เมื่อความหิวโหยในท้องเริ่มส่งเสียงทักท้วง จั้วเล่าซิงก็ตะโกนไปทาง นอกประตู “แม่นมหลิว...”

ประตูไม้บานเก่าถูกผลักเปิดพร้อมเสียงดังเอี้ยดฮึด ทว่าผู้เข้ามา กลับไม่ใช่แม่นมหลิว แต่เป็นเด็กหนุ่มร่างผอมดำคล้ำ อายุราวสิบสี่สิบห้า

เด็กหนุ่มผู้นั้นตัวไม่สูงนัก มีใบหน้ากลมใหญ่กับดวงตาคุโตที่ฉายแวว เฉลียวฉลาด เขาวิ่งตรงมาหาจั้วเล่าซิงแล้วเอ่ยว่า “คุณชาย แม่นมหลิวไป นำมารับอาหารแล้ว ท่านมีสิ่งใดจะสั่งหรือขอรับ”

จั้วเล่าซิงพินิจดูอีกฝ่ายอยู่เญียบๆ ด้วยสีหน้าซบซ้อน เขาย่อมไม่มี

ทางลี้มเข้ารับใช้ผู้ติดตามข้างกายมาตลอดเจ็ดปีคนนี้ ในสกุลจ้าว ผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเขาที่สุด ไม่ใช่แม่นมหลิวซึ่งคอยดูแลเขาเสมอมา ไม่ใช่จ้าวเล่าเยียนผู้แสดงความเมตตาต่อเขาเป็นครั้งคราว แต่เป็นหลัวเสี่ยวลิวผู้นี้ที่อยู่ข้างกายเขาทุกช่วงเวลา

สำหรับเขา แม้หลัวเสี่ยวลิวจะเป็นเข้ารับใช้ แต่ก็ถือเป็นเพื่อนเล่นของเขาเช่นกัน แต่ไหนแต่ไรมา เมื่อเขามีของดีก็มักนึกถึงอีกฝ่าย กระทั่งช่วงที่เพิ่งแยกจากกัน เขายังเคยกังวลว่าหลัวเสี่ยวลิวจะถูกเขยื้อนออกไปจากสกุลจ้าวด้วยซ้ำ

ทว่าในช่วงกว่าสองพันวันคือนั้น จ้าวเล่าซิงก็ได้เข้าใจเรื่องราวมากมาย เช่นว่า เหตุใดความประพัตินอกกลุ่มนอกทางของเขาจึงถูกเขยื้อนออกไปได้ทุกครั้ง เหตุใดคำปณิธานลับหลังของเขาถึงไปเข้าหูเขยื้อน...

“เสี่ยวลิวจื่อ...” น้ำเสียงจ้าวเล่าซิงแหบพร่าเล็กน้อย เขารับกระแสมองครว ครั้นน้ำเสียงกลับเป็นเช่นเดิมจึงเอ่ยกับหลัวเสี่ยวลิวผู้เอาแต่กัมมสิริชะตา “ข้ากระหายน้ำ ไปเทน้ำชามาสักถ้วย”

หลัวเสี่ยวลิวเงยศีรษะขึ้นรับ ดวงตามีรอยยิ้มใสซื่อ ไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติของเจ้านายแม้แต่หน่อย

ภายหลังจากดื่มชาถ้วยหนึ่ง จ้าวเล่าซิงก็นั่งขบคิดตรงขอบเตียงว่าจะจัดการกับหมากที่เขยื้อนวางไว้เช่นไรดี

เขามีหลากหลายวิธีที่ทำให้หลัวเสี่ยวลิวหายสาบสูญไป กระนั้นเมื่อหลัวเสี่ยวลิวไปแล้ว เขยื้อนย่อมต้องจัดหาจางเสี่ยวลิว หวังเสี่ยวลิว มาอีกเป็นแน่ ซึ่งยิ่งป้องกันยากเข้าไปใหญ่

แทนที่จะเสียเวลากับการเตรียมป้องกันหมากตัวต่อไปที่ไม่คุ้มหน้ามิสู้กุมหมากตัวนี้ไว้ในมือตนเองจะดีกว่า

หลัวเสี่ยวลิวยืนอยู่ข้างๆ อย่างมีมารยาท แต่ผ่านไปนานก็ยังไม่ได้ยินเสียงจั่วเล่าซิง จึงเอ่ยถามอย่างเป็นกังวล “คุณชายสบายดีหรือไม่ขอรับ”

จั่วเล่าซิงเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยแววตาลุ่มลึก “ไม่เป็นไร ข้านึกได้ว่าพรุ่งนี้ต้องไปสำนักศึกษา แต่ไม่รู้ว่าวันนี้อาจารย์สอนถึงที่ใด คงต้องถูกลงโทษเป็นแน่”

หลัวเสี่ยวลิวฉีกยิ้มสดใส มองเห็นฟันเขี้ยวน่ารักสองซี่ ก่อนกล่าวว่าอย่างภูมิใจ “ข้าทราบดี มันคือ ‘กินอิมมั่งอุนจิ้งจู้จักมารยาท’”

“อ้อ! เจ้ารู้ได้อย่างไรหรือ”

“เหลียงเซิง ข้ารับใช้ในห้องหนังสือคุณชายรอง เป็นคนบอกขอรับ เมื่อครูเจ้าเจอเขาตรงประตูชั้นที่สอง วันนี้คุณชายรองไม่ได้ไปสำนักศึกษา เหลียงเซิงจึงไปลาหยุดให้ขอรับ”

“คุณชายรอง? ว่าไปแล้ววันนี้ตอนข้าไปคารวะยามเช้าก็ไม่เห็นพี่รองเลย” จั่วเล่าซิงก้มศีรษะ ขนตายาวทอดเงาบนเปลือกตา ไม่ว่าใครก็คาดเดาความคิดของเขาในยามนี้ไม่ออก

“อ้อๆ ข้ายังได้ยินเหลียงเซิงบอกว่า เมื่อคืนคุณชายรองค้างคืนที่ถนนตะวันตก นายท่านกำลังมีโทษเพราะเรื่องนี้อยู่เชียว คุณชายรองคงไม่กล้ากลับก่อนฟ้ามืดเป็นแน่”

ถนนตะวันตกคือถนนบุปผาของตำบลไหวซี มีหอโคมแดงกับชองนางโลมตั้งอยู่เรียงราย นับแต่จั่วเล่าซิงรู้เรื่องทางโลก ก็ชอบไปมุดหัวอยู่ในนั่นเป็นที่สุด เอาแต่เที่ยวนางโลมทั้งวันจนนายท่านจั่วโกรธแทบกระอักเลือด

น่าเสียดาย บุตรชายคนนี้เป็นบุตรที่ล้ำค่าสุดของเซวียชื่อ ทั้งไม่อาจทุบตีดูดำได้ กล่าวเพิ่มอีกสองประโยคคือ คุณชายรองสกุลจั่วใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกเป็นหลัก ไม่กลับมาที่เรือนเลยด้วยซ้ำ

จั่วเส้าชิงจำได้ว่า แต่เล็กจนโตพี่รองคนนี้ไม่เคยลงรอยกับเขา และชาติก่อนตนเองต้องเดือดเนื้อร้อนใจเพราะคนผู้นี้ไม่น้อย บางที่ชาตินี้เขาอาจสบโอกาสทวงดอกเบียเล็กๆ น้อยๆ กลับมาบ้าง

ควรรู้ว่า คนเอาแต่ใจไร้เหตุผลที่สุด มักมีความคิดตันเขินที่สุดเช่นกัน

กินอาหารมือเที่ยงแล้ว จั่วเส้าชิงสั่งให้หิ้วเสี่ยวลิวกลับออกไป และขอให้แม่หมหลิวช่วยทำขนมโก๋ถั่วเขียวที่เขาโปรดปรานเตรียมไว้ จากนั้นจึงหยิบถุงเงินเดินออกจากประตู

หลังจากกลับมาใช้ชีวิตใหม่ เขาจะไม่เชื่อใจใครง่าย ๆ อีก เมื่อรู้ว่าหิ้วเสี่ยวลิวมีปัญหา ก็จะไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายนำความเคลือบไหวทุกอย่างก้าวของเขา ไปรายงานต่อเซวี่ยชือ

การจะควบคุมคนผู้หนึ่ง ก็แค่ใช้คำนี้ 'อำนาจบีบบังคับ ผลประโยชน์ล่อลวง' จั่วเส้าชิงไร้เงินไร้อำนาจ จึงต้องเริ่มลงมือจากคำว่า 'บีบบังคับ' เท่านั้น

พอออกจากจวนสกุลจั่วผ่านทางประตูข้าง จั่วเส้าชิงก็ย่างเท้าไปบนถนนหนทางอันคุ้นเคย ผ่านไปเจ็ดปี คาดไม่ถึงว่าเขายังคงจดจำรูปร่างที่ขายขนมแบ่งทอด ป้าหลี่ที่ขายปิ่นมุกดอกไม้ รวมถึงแม่มายเงินที่ขายเต้าหู้ได้อย่างแจ่มชัด ทุกแห่งหนที่ก้าวผ่าน ล้วนแบกรับความทรงจำที่เขาต่อต้านลไฮวซีแห่งนี้

เมื่อเทียบกับเมืองหลวงอันรุ่งเรือง เห็นชัดว่าตำบลลไฮวซีเงียบเหงากว่ามาก กระนั้นนี่กลับเป็นสถานที่เดียวที่จั่วเส้าชิงรู้สึกอาลัยอาวรณ์ ส่วนเมืองหลวงนั่นถือเป็นฝันร้ายของเขา

เสี่ยวเข้าไปในร้านขายยาที่ค่อนข้างลับตาคน จั่วเส้าชิงหยิบใบสั่ง

ยายื่นให้เด็กในร้านจัดยาให้ จากนั้นก็เดินออกจากร้านท่ามกลางสายตา
ประหลาดใจของเด็กจัดยา

“อาจารย์ สมุนไพรที่คุณขายคนเมื่อครู่นี้มีโกวเหวิน¹รวมอยู่ด้วย
ข้าจำได้ว่าท่านเคยบอกว่าสมุนไพรตัวนี้ห้ามใช้ส่งเดชนี้ขอรับ?”

“โกวเหวินหรือ นั่นเป็นยาพิษร้ายแรง เขาซื้อไปทำอะไร”

“ครึ่งเจียน²ขอรับ”

“อ้อ! ไม่เป็นไร คงนำไปใช้รักษาโรคฝีกาฬกระมัง” ท่านหมอชราตอบ
อย่างไม่ใคร่ใส่ใจ

เด็กจัดยานึกทบทวนรายการสมุนไพรในใบสั่งยาอย่างถี่ถ้วน แล้ว
จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง เหมือนจะเป็นใบสั่งยาทาภายนอกจริงๆ นั่นแหละ

¹ โกวเหวิน คือไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง ใบเป็นรูปไข่หรือรูปหอก ดอกมีสีเหลือง เมล็ดมีพิษ มีชื่อเรียก
อีกชื่อว่าเหญ่าไส้ขาด

² เจียน คือหน่วยมาตราตวงของจีนโบราณ 1 เจียน เท่ากับ 6 กรัม

007

หนังสือแฉงบัวคิ

“ชาวดี...ชาวดี...รีบหลบทาง...” ม้าเร็วตัวหนึ่งพุ่งเข้ามาในถนน
สายหลักตำบลโหยวซี พร้อมกับมีเสียงร้องตะโกนไปตลอดทาง

จ้าวเส้าซิงที่ฟังเรื่องเล่าอยู่บนชั้นสองของหอสุยหยวน ถูกเสียงนี้
ขัดจังหวะ และเห็นลูกค้าทั้งหมดบนชั้นสอง พุ่งตรงไปที่หน้าต่าง แม้แต่
นักเล่าเรื่องบนเวทียังรีบวิ่งไปดูเช่นกัน

ชั่วขณะนั้น จ้าวเส้าซิงก็ไม้ออกว่าเคยเกิดเรื่องใหญ่โตอันใดในวันนี้
จึงประสานมือคารวะชายวัยกลางคนด้านข้าง และเอ่ยถาม “พี่ชาย มีข่าวว่า
ยินดีอะไรหรือ เหตุใดทุกคนจึงดูมีความสุขเพียงนี้”

ชายวัยกลางคนยังไม่ทันตอบ ชายฉกรรจ์ไว้หนวดเคราอีกคนที่อยู่
ข้างๆ ก็ตะโกนลั่น “เฮอะ! เจ้าหนอนหนังสือ อ่านตำราจนใจไปแล้วหรือไร
เรื่องใหญ่เช่นนี้ถึงไม่รู้”

“ช่างเป็นหนอนหนังสือที่สมองไม่สดับเสียงภายนอกจริงๆ เรื่องที่
แคว้นต้ายางเรากำลังเปิดศึกกับเป่ยตี้ เจ้าคงรู้แล้วกระมัง”

ทันทีที่จั่วเส้าชิงได้ยินคำว่า ‘เป่ยตี’ สองคำนี้ เขาก็ระลึกรู้ขึ้นได้ ใช่แล้ว ปีนี้เป็นปีเปลี่ยนผ่านระหว่างเทียนเฟิงกับจ้าวหยวน แล้วก็ปีทีแคว้นตีทางตอนเหนือ ซึ่งคอยก่อวุ่นวายแดนด້ายางมาตลอด ถูกตีแตกพ่ายดั่งนุปผาร่วงโรยสายธารหลังไหล¹จนต้องก้มหัวยอมจำนนแต่โดยดี

ในปีนี้เองที่จักรพรรดิซราสวรคตจากพระอาการประชวร การต่อสู้แย่งชิงบัลลังก์ครั้งใหม่จึงบังเกิดขึ้น จั่วเส้าชิงยังรู้ด้วยว่า ท้ายที่สุดผู้ที่ได้ขึ้นครองราชย์ คือจ้านหยวนเฟิงที่เฟิงได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาท

ศึกชิงบัลลังก์ครั้งนี้ดุเดือดนัก มีคนบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน หลังจ้านหยวนเฟิงขึ้นครองราชย์ ในบรรดาองค์ชายทั้งหลาย มีเพียงองค์ชายสี่ผู้ล้มเหลวการเขียนอักษรและการวาดภาพ กับองค์ชายเจ็ดผู้เยาว์วัยเท่านั้นที่รักษาชีวิตตนเองไว้ได้

ทว่าจ้านหยวนเฟิงก็พบความยากลำบากไม่น้อย ในการแก่งแย่งครั้งนี้ แต่สุดท้ายเขายังได้ครองบัลลังก์อย่างราบรื่น โดยพึ่งพาการสนับสนุนจากลู่เจิง ผู้ยกทัพกลับจากชายแดนพร้อมชัยชนะ

จั่วเส้าชิงออกอาการเหม่อลอย ยามฟังทุกคนสรรเสริญลู่กั๋วกิง²ผู้นั้นอย่างไม่ใคร่ใส่ใจ

“ท่านกงน้อยลู่เป็นเทพสงครามกลับชาติมาเกิดแท้ๆ เทียบกับท่านกงผู้เฒ่าแล้ว ไม่ด้อยกว่ากันเลย”

“ใช่สิ จวนลู่กั๋วกิงเป็นแม่ทัพสู้ต่อกันมารุ่นสู่รุ่น คู่ครองด້ายางเราตั้งหลายร้อยปี ช่างเป็นวาสนาของด້ายางเรา และเป็นโชคดีของราษฎรจริงๆ”

“ได้ยินว่าท่านกงน้อยเข้าสู่สนามรบตอนอายุสิบเอ็ดปี พออายุ

¹ ดั่งนุปผาร่วงโรยสายธารหลังไหล เป็นสำนวนหมายถึง ถูกตีแตกพ่ายยับเยิน

² กั๋วกิง เป็นตำแหน่งบรรดาศักดิ์สูงสุดของชั้นกง พระราชทานให้แก่ขุนนางที่มีความดีความชอบต่อแผ่นดิน บรรดาศักดิ์ของขุนนางเรียงตามลำดับสูงไปต่ำ ได้แก่ กง ไหว บั้ว จื่อ หนาน

สิบสามก็ได้บัญชาการสามเหล่าทัพ บัดนี้ ผ่านมาไม่กี่ปี คาดไม่ถึงว่าจะ
การาบพวกเป่ยตีจนไร้กำลังตอบโต้ได้”

“ข้าว่านี่เพราะมีเหตุบีบคั้น ปีนั่นท่านกงผู้เฒ่าตกม้าได้รับบาดเจ็บ
ครึ่งร่างเป็นอัมพาต ในฐานะบุตรชายจึงต้องออกรบแทนบิดา พวกเจ้าล้มแล้ว
หรือ ครึ่งหนึ่งปฐมกษัตริย์ได้ออกราชโองการว่า อำนาจทางทหารของต้าหยาง
ต้องอยู่ในมือราชวงศ์กับจวนเจิ้นกั๋ว^๓เท่านั้น หากท่านกงน้อยไม่อาจ
สืบทอดภารกิจของบิดา อำนาจทหารก็ต้องตกไปอยู่ในมือผู้อื่นแล้ว”

“ได้ยินว่าขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ส่วนใหญ่หวั่นเกรงจวนกั๋ว^๓ จึง
มักหยิบยกเรื่องขุนพลทรงอำนาจสันคลอนบัลลังก์ มาเพ็ดทูลองค์เหนือหัว หึ!
ก็แค่พวกหัวแข็งดีแต่อวดภูมิรู้เท่านั้น”

“ควรบอกว่ามีเจตนาร้ายแฝงอยู่ถึงจะถูกต้อง!”

“ใช่ๆ! หากแน่จริงก็ให้พวกเขาออกไปสนามรบดูบ้างเถิด!”

“เฮอะ! เจ้าจะให้บัณฑิตที่เป็นแต่ใช้คารมไปสนามรบ? เกรงว่า
กระทั่งดาบยังยกไม่ขึ้นกระมัง ฮ่าๆ”

ฝูงชนพากันหัวเราะครึกครื้น แต่ในเวลาเดียวกันก็มีสายตาดูแคลน
หลายคู่ จีบจ้องไปที่ร่างจ้าวเส้าซิงอย่างลับๆ

จ้าวเส้าซิงแอบยิ้มขึ้นๆ ตาบลโหยวซีตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ ทั้ง
ยังไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากไฟสงคราม ซาดิก่อนเขามัวจจดจ่ออยู่กับการ
เรียนให้ก้าวหน้า จึงยอมไม่ใส่ใจข่าวสารเหล่านี้

แต่พอคิดว่า ผ่านไปอีกหนึ่งปีบุรุษที่ได้รับการขนานนามว่าเทพสงคราม
ผู้นี้จะกลายเป็นพี่ชายของเขา จุดไต่หนาย^๔ของจ้าวเส้าซิงก็พลันระตุกรัวๆ

^๓ เจิ้นกั๋ว (กั๋วกษัตริย์แผ่นดิน) เป็นตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของกั๋วกษัตริย์ชั้นหนึ่ง

^๔ ไต่หนาย คือจุดที่อยู่ตรงรอยนูนบริเวณขมับ เป็นจุดกึ่งกลางระหว่างคิ้วกับหางตา

ที่สกุลจั่วได้ย้ายกลับเมืองหลวงอีกครั้ง ก็อาศัยความสัมพันธ์ที่มีกับ จวนกั้วกงนี่เอง สมัยจักรพรรดิซราแยงครองราชย์ไม่มีผู้ใดกล้าขอความเมตตา ให้สกุลจั่ว ครั้นจักรพรรดิซราลวงลับ จักรพรรดิองค์ใหม่เห็นแก่หน้าลูเจิง ยอมรับทุกการกระทำของสกุลจั่วเจียบๆ อย่างไรเสียในสายตาของพระองค์ สกุลเล็กจ้อยอย่างสกุลจั่วก็ไม่อาจก่อคลื่นลูกใหญ่ได้อยู่แล้ว

คนในสกุลจั่วล้วนคิดว่า ลูเจิงเสนอให้ลูกหลานสกุลจั่วเข้าเป็นขุนนาง ในราชสำนัก เพราะเห็นแก่หน้าญาติที่เกี่ยวข้องด้วยการแต่งงาน แต่ความจริงเจ้าตัวไม่ได้เอ่ยวาจาหรือกระทำการใดๆ ทั้งนั้น ถึงขั้นไม่เคยยอมรับญาติ ที่ผูกสัมพันธ์ผ่านการแต่งงานอย่างสกุลจั่ว ต่อหน้าผู้อื่นเลยด้วยซ้ำ

เช่นนั้นเหตุใดลูเจิงจึงมาเกี่ยวข้องกับจวนสกุลจั่วเล่า

มีคนกล่าวว่า ก่อนหน้านั้นท่านกงผู้เฒ่ากับราชครูจั่ว เคยสัญญากัน ด้วยวาจาเอาไว้ บางคนก็ว่า เป็นเพราะตอนนั้นราชครูจั่วมีบุญคุณกับจวน กั้วกง แต่มีบ้างที่กล่าวว่า ท่านกงผู้เฒ่าถูกใจคุณหนูใหญ่จั่ว ผู้เพียบพร้อมทั้ง รูปโฉมและคุณธรรม

กระทั่งคนสกุลจั่วก็เชื่อเช่นนั้น แต่จั่วเล่าซึ่งรู้ดีว่า สิ่งที่กำลังมา ทั้งหมดยังห่างไกลความจริงนัก

เรื่องนี้เจียงเซ่อเป็นคนบอกเขา ท่านกงผู้เฒ่าเคยเป็นศิษย์ราชครูจั่ว และราชครูจั่วก็มีความคิดจะเกี่ยวข้องกับจวนกั้วกงจริง เพียงแต่ขอให้จวน สกุลจั่วมีหน้ามีตากว่าที่เป็น ก็ยังเทียบค่าไม่ได้กับจวนกั้วกง ด้วยเหตุนี้จึงได้ ล้มเลิกความคิดไป

ส่วนเรื่องที่เหตุใดลูเจิงจึงอยากแต่งงานกับสกุลจั่วเป็นภรรยา เวลานั้น เจียงเซ่อดื่มสุราจนเมามาย จั่วเล่าซึ่งสงสัยใคร่รู้จึงลองถามสองสามประโยค ไม่คิดว่าคำตอบที่ได้รับจะเป็น “เจ้าคิดว่าในราชสำนัก มีแต่คุณชายอย่างข้า

คนเดียวที่ชื่นชอบบุรุษหรือ ชั่วดีอย่างไรข้าก็แต่งสามภรรยาให้นู ให้กำเนิดเด็กอ้วนจ้ำม่ำหลายคน ทว่าท่านลูกคนนี้ หิว หัวแข็งกว่าข้านัก เขาแต่งสตรีสกุลเล็กมาไว้เป็นหน้าเป็นตา แต่ที่แต่งกันมาหลายปี เกรงว่ากระทั่งประตูห้องภรรยายังไม่เคยแตะเลยกระมัง น่าขันที่สกุลจั่วคิดเอาเองว่าได้เกี้ยวพาราสีเป็นญาติกับตระกูลดี ไม่รู้เลยว่าผู้ที่ท่านลูกจะนิ่งหา คือจ้วงหยวนหลง⁵ของพวกเราต่างหาก...

แต่จวนสกุลจั่วก็ไซ้จะไม่ได้รับผลดี หากไม่เพราะการแต่งงานครั้งนี้ มีหรือสกุลจั่วจะกลักรับมาเหยียบเมืองหลวง ถึงแม้จั่วเส้าเยี่ยนจะส่งคนมาให้ อีกเป็นสิบ ข้าก็ไม่กล้าเปิดประตูหลังให้เขาหรอก ยิ่งดีที่การคำครั้งนี้แสนคุ้มค่า ตำแหน่งขุนนางชั้นเจ็ดเล็กๆ แลกกับหนุ่มรูปงามอย่างซิงซิง ช่างคุ้มค่านัก..."

ข่าวนี้ทำให้จั่วเส้าซิงอารมณ์ดีอยู่หลายวัน เมื่อรู้ว่าไม่ได้มีแต่เขาคคนเดียวที่ถูกทิ้งขว้าง น่าเสียดายที่ต่อมาเขาได้ล่วงรู้ว่า แม้จั่วซุ่ยจะไม่ได้รับความโปรดปรานจากท่านกงลู่ แต่ก็เป็นผู้หยิ่งก๊วกกั๊งหนึ่งตัวจริง ต่อหน้าผู้คนดูดีมีหน้ามีตา กลับหลังผู้คนก็ไม่ได้แปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ช่มช่านอนไม่หลับ เพราะเลี้ยงดูอนุชายไว้ข้างกายหลายคน จึงถือว่าอยู่สุขเสรีไร้กังวล

อย่างไรเสียจวนก๊วกกั๊งออกจะกว้างใหญ่ปานนั้น ข้าลู่เจิงก็ไม่ค่อยอยู่บ้านและไม่เคยเข้าเรือนนาง จึงสมควรที่นางจะได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญใจ

ทว่าเรื่องที่จั่วเส้าซิงไม่รู้ก็คือ หลังเขาเสียชีวิตไม่กี่วัน ลู่เจิงก็หย่าขาดจากจั่วซุ่ยด้วยข้อกล่าวหา 'มั่วโลกีย์' แล้วจากนั้นไม่นาน คุณหนูใหญ่จั่วผู้สิ้นหวัง ก็ปลิดชีพตนเองด้วยการดื่มยาพิษ

⁵ จ้วงหยวน เป็นคำเรียกตำแหน่งของบัณฑิตที่ได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่ง ในการสอบเข้ารับราชการของจีน คนไทยมักรู้จักคำว่า จอหงวน ซึ่งเพี้ยนมาจากคำนี้ คำว่า หลาง แปลว่า ชายหนุ่ม มักใช้ต่อท้ายชื่อหรือตำแหน่ง เพื่อแสดงถึงความรักใคร่สนิทสนม